

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Cob/12/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8519200492
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Zol'áková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8519200492.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zol'ákovvej a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Andreja Radomského, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, právne zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., IČO: 36 613 843, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, proti žalovaným: 1./ AD - ELECTRIC, s. r. o., IČO: 46 655 930, so sídlom Kapacká 196/10, 065 41 Ľubotín, 2./ Z. S., T.. XX.XX.XXXX, H. Y. XXX/XX, XXX XX Ľ., obom právne zastúpeným JUDr. Patrikom Kovalčíkom, advokátom, IČO: 42 234 255, so sídlom Námestie sv. Mikuláša 20, 064 01 Stará Ľubovňa, o zaplatenie 5.360,23 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa, č. k. 3Cb/30/2019-116 z 29. novembra 2019 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Priznáva žalobcovi proti žalovaným zaviazaným spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 5.360,23 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 10 % ročne zo sumy 4.751,01 eur od 22. októbra 2016 do 22. decembra 2016, vo výške 10 % ročne zo sumy 4.651,01 eur od 23. decembra 2016 do 27. januára 2017, vo výške 10 % ročne zo sumy 4.551,01 eur od 28. januára 2017 do 24. februára 2017, vo výške 10 % ročne zo sumy 4.451,01 eur od 25. februára 2017 do 29. marca 2017, vo výške 10 % ročne zo sumy 4.351,01 eur od 30. marca 2017 do 7. júna 2017, vo výške 10 % ročne zo sumy 4.251,01 eur od 8. júna 2017 do 24. júla 2017, vo výške 10 % ročne zo sumy 4.151,01 eur od 25. júla 2017 do 28. augusta 2017, vo výške 10 % ročne zo sumy 4.031,01 eur od 29. augusta 2017 do 25. septembra 2017, vo výške 10 % ročne zo sumy 3.911,01 eur od 26. septembra 2017 do 26. októbra 2017, vo výške 10 % ročne zo sumy 3.791,01 eur od 27. októbra 2017 do 19. decembra 2017, vo výške 10 % ročne zo sumy 3.671,01 eur od 20. decembra 2017 do 5. marca 2018, vo výške 10 % ročne zo sumy 3.551,01 eur od 6. marca 2018 do zaplatenia, ako aj paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a priznal žalobcovi proti žalovaným zaviazaným spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. 2.1 Súd prvej inštancie mal z výsledkov vykonaného dokazovania preukázané, že právny predchodca žalobcu a žalovaný v 1. rade uzatvorili 20. augusta 2013 zmluvu o povolenom prečerpaní č. XXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej sa právny predchodca žalobcu zaviazal poskytnúť žalovanému v 1. rade ako MIKRO podnikateľovi finančné prostriedky - povolené prečerpanie v sume,

mene a za podmienok dohodnutých v tejto zmluve. Podľa bodu I. zmluvy bolo dohodnuté povolené prečerpanie vo výške 5.730,- eur, s výškou úrokovej sadzby: referenčná sadzba BASE RATE PP, typom úrokovej sadzby premenná a úrokmi z omeškania vo výške 10 % ročne. Žalovaný v 1. rade sa zaviazal za podmienok dohodnutých v zmluve splatiť poskytnuté povolené prečerpanie, platiť úroky, úroky z omeškania, úroky z prečerpania a náklady banky spojené s poskytnutím povoleného prečerpania a plniť ďalšie podmienky dohodnuté v zmluve, vo Všeobecných obchodných podmienkach a Obchodných podmienkach Slovenskej sporiteľne, a. s., pre poskytovanie úverov a povolených prečerpaní privátnym klientom a MIKRO podnikateľom. Podľa bodu II. zmluvy právny predchodca žalobcu a žalovaný v 2. rade uzatvorili dohodu, v zmysle ktorej sa žalovaný v 2. rade zaviazal splatiť pohľadávku banky, ktorá vznikla na základe zmluvy a plniť ďalšie podmienky vyplývajúce zo zmluvy. Žalovaný v 2. rade prehlásil, že pristupuje k záväzku žalovaného v 1. rade splatiť pohľadávku banky a plniť ďalšie záväzky podľa zmluvy spoločne a nerozdielne a súčasne vyhlásil, že v prospech banky splní popri žalovanom v 1. rade pohľadávku banky. Žalovaný v 1. rade však svoje zmluvné povinnosti neplnil, v dôsledku čoho právny predchodca žalobcu listom z 23. apríla 2015 vypovedal zmluvu, vyhlásil mimoriadnu splatnosť povoleného prečerpania a vyzval žalovaného v 1. rade k úhrade pohľadávky, ktorá ku dňu vyhotovenia výpovede predstavovala sumu 6.855,19 eur. Právny predchodca žalobcu listom z 10. júla 2015 odstúpil od zmluvy a vyzval žalovaného v 1. rade na úhradu pohľadávky, ktorá ku dňu vyhotovenia odstúpenia od zmluvy predstavovala sumu 7.150,09 eur. Právny predchodca žalobcu listom z 12. septembra 2016 oznámil žalovanému v 2. rade, že je na základe dohody v omeškani so splácaním pohľadávky a vyzval ho, aby pohľadávku, ktorá k 8. septembru 2016 predstavovala sumu 6.628,- eur, uhradil v lehote 15 dní. Právny predchodca žalobcu postúpil pohľadávku voči žalovaným na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 21. októbra 2016 na žalobcu. Právny predchodca žalobcu listom zo 7. novembra 2016 upovedomil žalovaných o postúpení pohľadávky na žalobcu. Predmetná pohľadávka predstavovala ku dňu jej postúpenia sumu 6.560,23 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 4.571,01 eur, úrokov vo výške 1.016,25 eur, úrokov z omeškania vo výške 633,02 eur a poplatkov vo výške 159,95 eur. Po postúpení pohľadávky žalovaní čiastočne uhradili dlžnú sumu, a to 22. decembra 2016 platbou vo výške 100,- eur, 27. januára 2017 platbou vo výške 100,- eur, 24. februára 2017 platbou vo výške 100,- eur, 29. marca 2017 platbou vo výške 100,- eur, 7. júna 2017 platbou vo výške 100,- eur, 24. júla 2017 platbou vo výške 100,- eur, 28. augusta 2017 platbou vo výške 120,- eur, 25. septembra 2017 platbou vo výške 120,- eur, 26. októbra 2017 platbou vo výške 120,- eur, 19. decembra 2017 platbou vo výške 120,- eur a 5. marca 2018 platbou vo výške 120,- eur, teda celková suma platieb uhradených žalovanými po postúpení pohľadávky predstavovala 1.200,- eur.

2.2 Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný v 1. rade nespĺnil svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy a žalovaný v 2. rade nespĺnil svoje povinnosti vyplývajúce mu z dohody, preto zaviazal žalovaných zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 5.360,23 eur, pozostávajúcu z istiny vo výške 3.551,01 eur, úrokov vo výške 1.016,25 eur, úroku z omeškania vo výške 633,02 eur a poplatkov vo výške 159,95 eur.

2.3 Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil podľa ustanovení § 1 ods. 1, 2, § 261 ods. 1, 7, § 303, § 497, § 499, § 500 ods. 1, 2, § 503 ods. 1, 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“) a ustanovenia § 524 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). Úrok z omeškania priznal žalobcovi v súlade s ustanoveniami § 365 ods. 1, § 369 ods. 1, 2 a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v súlade s ustanovením § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka a ustanovením § 2 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka.

2.4 Súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania podľa ustanovenia § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a s ohľadom na skutočnosť, že žalobca bol v spore úspešný v plnom rozsahu, priznal mu proti žalovaným zaviazaným spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaní. Namietali, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. Čo sa týka nesprávnych skutkových zistení poukázali na ustanovenie § 351 Obchodného zákonníka, ktorý podľa nich neuvádza, že dohody o riadnych úrokoch, úrokoch z omeškania a zmluvných úrokoch ostávajú v platnosti po odstúpení od zmluvného záväzku, v dôsledku čoho mali za to, že odo dňa uplynutia výpovednej doby stratil právny predchodca žalobcu a súčasne aj žalobca nárok na časť riadneho úroku, úroku z omeškania a zmluvného úroku. Navyše podotkli, že žalobca síce preukázal postúpenie pohľadávky od svojho

právneho predchodcu, ale nepreukázal právny dôvod jej vzniku vo výške, v akej ju uplatnil. V súvislosti s námietkou, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené prezentovali názor, že žalovaní môžu vzniesť námietku premlčania v ktoromkoľvek štádiu konania, pričom poukázali na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo 120/2009 z 13. októbra 2009. Tvrdili, že pre určenie dátumu splatnosti žalobným návrhom uplatňovanej pohľadávky a s tým súvisiaceho začiatku plynutia premlčacej doby je rozhodujúce dokedy žalovaný v 1. rade čerpal peňažné prostriedky poskytnuté mu na základe zmluvy. Pripomenuli, že žalovaný v 1. rade naposledy čerpal peňažné prostriedky v debete 30. mája 2014 a od tohto dátumu nedošlo z jeho strany ani k žiadnej úhrade. Vzhľadom na tieto okolnosti žalovaní vzniesli námietku premlčania voči nároku žalobcu v celom rozsahu z dôvodu, že premlčacia doba začala plynúť 31. mája 2014 a žaloba bola doručená súdu 5. apríla 2019. Na základe uvedených skutočností žalovaní navrhli, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu a prizná žalovanému v 1. rade a žalovanému v 2. rade spoločne a nerozdielne náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Žalobca sa k odvolaniu žalovaných v súdom určenej lehote nevyjadril.

5. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými osobami (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalovanými a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaných nie je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne potvrdiť.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

8. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie dostatočným, jasným, zrozumiteľným a výstižným spôsobom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Podrobným spôsobom objasnil, na základe akých skutočností a na podklade akej právnej úpravy vec právne posúdil. V nadväznosti na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné opakovať resp. dopĺňať rozhodnutie okresného súdu. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza:

9. V danom prípade žalovaní v odvolaní tvrdia, že odo dňa uplynutia výpovednej doby stratil právny predchodca žalobcu a súčasne aj žalobca nárok na časť riadneho úroku, úroku z omeškania a zmluvného úroku, pričom poukazujú na ustanovenie § 351.

10. Podľa § 351 ods. 1 Obchodného zákonníka odstúpením od zmluvy zanikajú všetky práva a povinnosti strán zo zmluvy. Odstúpenie od zmluvy sa však nedotýka nároku na náhradu škody vzniknutej porušením zmluvy, ani zmluvných ustanovení týkajúcich sa voľby práva alebo voľby tohto zákona podľa § 262, riešenia sporov medzi zmluvnými stranami a iných ustanovení, ktoré podľa prejavenej vôle strán alebo vzhľadom na svoju povahu majú trvať aj po ukončení zmluvy.

Podľa § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka strana, ktorej pred odstúpením od zmluvy poskytla plnenie druhá strana, toto plnenie vráti; pri peňažnom záväzku spolu s úrokmi vo výške dojednanej v zmluve pre tento prípad, inak ustanovenej podľa § 502. Ak vracia plnenie strana, ktorá odstúpila od zmluvy, má nárok na úhradu nákladov s tým spojených.

11. Odvolací súd v súvislosti s citovaným zákonným ustanovením konštatuje, že právny názor vyjadrený žalovanými v odvolaní nemožno považovať za správny, pričom poukazuje na skutočnosť, že žalovaní nevzali do úvahy celé znenie tohto zákonného ustanovenia, ale obmedzili sa iba na právnu úpravu obsiahnutú v prvej vete prvého odseku, čím zdanlivo spochybnili správnosť časti napadnutého rozsudku. Takúto aplikáciu právnej normy nemožno za žiadnych okolností akceptovať.

12. Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že nárok žalobcu bolo vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci nevyhnutné posúdiť aj podľa druhého odseku tohto zákonného ustanovenia, keďže tento odsek upravuje rozsah vzájomného vyporiadania zmluvných strán, čím nepochybne chráni tú zmluvnú stranu, ktorá využila svoje oprávnenie a odstúpila od zmluvy.

13. Čo sa týka námietky premlčania vnesenej žalovanými v odvolaní, odvolací súd predovšetkým podotýka, že uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým argumentujú žalovaní, a v ktorom dovolací súd vyslovil záver, že námietky premlčania sa netýka koncentračná zásada konania vyjadrená v ustanoveniach § 120 ods. 4 a § 205a OSP, s výnimkou ak by uplatnenie námietky premlčania bolo spojené s neprípustným uplatňovaním nových skutočností a dôkazov, bolo vydané za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok.

14. Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

Podľa § 152 CSP hmotnoprávna námietka je právny úkon strany spôsobujúci zmenu, zánik alebo oslabenie práva protistrany.

Podľa § 366 písm. d) CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

15. Odvolací súd dáva do pozornosti, že touto otázkou sa zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení, sp. zn. 1Obdo 65/2017 z 28. júna 2018, v ktorom uviedol, že Civilný sporový poriadok upravuje podmienky, za splnenia ktorých možno uplatniť námietku premlčania až v odvolacom konaní odlišným a prísnejším spôsobom ako OSP. Zatiaľ, čo ustanovenie § 205a ods. 1 OSP sa zaoberalo skutočnosťami a dôkazmi, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa a netýkalo sa námietky premlčania, ktorá nepatrí medzi skutočnosti a dôkazy, týkajúce sa skutkových tvrdení alebo aplikácie práva, ale je námietkou právnou, ustanovenie § 366 v spojení s ust. § 149 a § 152 CSP medzi novoty v odvolacom konaní zahŕňa aj hmotnoprávnu námietku, ktorou je okrem iného aj námietka premlčania. Z uvedeného vyplýva, že právna otázka - či sa koncentračná zásada konania, vyjadrená v ustanoveniach § 120 ods. 4 a § 205a OSP, týka uplatnenia námietky premlčania (ktorá bola riešená dovolacím súdom v rozhodnutí, na ktoré sa dovolateľ odvolával a ktorá by v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP mohla prípadne zakladať prípustnosť dovolania) - nie je rozhodujúca pre prejednávanú právnu vec. Dovolací súd poukazuje na to, že od nadobudnutia účinnosti CSP možno v odvolacom konaní vzniesť námietku premlčania (ako hmotnoprávnu námietku patriacu medzi prostriedky procesnej obrany a procesného útoku) iba za splnenia predpokladov uvedených v ustanovení § 366 CSP, ktoré však nie je prevzatím doterajšej úpravy § 205a ods. 1 OSP, ako sa mylne domnieva dovolateľ. Je zrejmé, že v ustanovení §

366 CSP bola úprava novôt v odvolacom konaní nanovo konštruovaná tak, aby zodpovedala celkovej koncepcii nového procesného kódexu.

16. Vzhľadom na citované zákonné ustanovenia a právne závery prijaté dovolacím súdom, odvolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci neexistovala resp. z obsahu spisu nevyplývala okolnosť, pre ktorú by odvolatelia nemohli bez svojej viny uplatniť námietku premlčania v konaní pred súdom prvej inštancie.

17. Z uvedených dôvodov mal odvolací súd za to, že žalovanými uplatnené odvolacie dôvody nie sú spôsobilé privodiť zmenu, či zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie.

18. Správnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovaných spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 5.360,23 eur s príslušenstvom zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania.

19. Na základe uvedených skutočností považuje odvolací súd odvolanie žalovaných za nedôvodné a vzhľadom na uvádzané dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1, 2 CSP a ustanovením § 262 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že v odvolacom konaní bol žalobca úspešný v celom rozsahu a zároveň žalovaní v odvolacom konaní úspech nemali, preto súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovaným zviazaným spoločne a nerozdielne v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).